

הנודד מן המבושל פרק ששי נדרים

דבכל גריוא דבעינא. באיזה מדה שארצה אקח: **חפייה כופרא.** ויפתו מצחון כדי שיחזיק החטים: **ליכיל לי.** ימוד לי: **דרשינא בך.** כלומר שאתה חייב לי: **שטינא חמרא זרקודא דאנוך.** שאנך ירקד: **וציקירקי דאמן.** בזמנא דהאמן שאמן תמוזג לי הכוס: **מאי סועבא.** עשו שניהם: **תרמי לי נטלא.** תמוזג לי הכוס כמו אנטל:

טועה אסה צב. כלומר שניית את אשתו של היתר ופסד זו של זנות: **וי עניינא קמא.** תיתי דביתי תירמי לי ולדידיה א"ל קום רקוד לי: **[מאי סבל.]** דכתיב] ואסה לא תעמוד לפני קפרא לרבתי הרבי למחר שתניא חמרא בריקודא דאבוך וביקורקי דאמן בן אלעשה חתניה דרבי הוה ועשיר גדול הוה אוזמניה לבי הילולא דרבי שמעון ברבי א"ל בר קפרא לרבי מאי יתועבה כל דא"ל רבי דהכיז הוא תועבה פרכה בר קפרא א"ל פרשיה את א"ל תיתי דביתי תירמי לי נטלא אתה רמיא ליה א"ל לר' קום רקוד לי דאימר לך הכי אמר רחמנא תועבה תועה אתה בה לבסא אחרינא א"ל מאי תבאל א"ל כי עניינא קדמאה א"ל עיביד לי דאומר לך עבד אמר ליה תבל הוא תבלין יש בה מי שניא הדא ביאה מן כולהון ביאות אמר ליה ומאי זוימה אמר ליה עיביד כי עניינא קדמאה עבד ואמר ליה זו מה היא לא יכיל בן אלעשה לביסבל קם ונפק הוא ואינתתיה מתמן מאי בן אלעשה דתניא לא לחנם פיור בן אלעשה את מעותיו אלא להראות בהן הספורת של כ"ג דכתיב יכסום יכסמו את ראשיהם תנא כעין לולינית מאי לולינית אמר רבא ראשו של זה בצד עיקרו של זה והיינו הספורת של כהן גדול: **ובדלעת הרמוצה:** מאי דלעת הרמוצה אמר שמואל קרא קרקואי רב אשי אמר דלעת הטמונה ברכין איתיביה רבינא לרב אשי רבי נחמיה אומר דלעת ארמית היא דלעת המצרית כלאים עם היונית כלאים עם הרמוצה תיובתא:

דיקולא רצה. סל גדול: **חפייה כופרא.** טח אותו בזפת כדי שלא יאכל החטים מתוך נקצי הסל: **וסחפיה על רישיה.** הפכו על ראשו: **ליכיל לי מר.** ימדוד: **חטיס דרשינא.** שהלויטיך. ולבדיחותא קאמר: **זרקודא דאנוך.** שירקד אנך לפני כשאשתה: **וציקירקי דאמן.** שתהא אמך מקרקרת ומזמרת: **מאי סועבא.** דכתיב גזי משכב זכור: **נטלא.** כלי קטן: **טועה אסה צב.** שמיית משכבי אשה והולך אלל זכר: **מאי סבל.** דכתיב גזי אשה הנרבעת לבהמה: **סבלין יש צב.** בתמיה: **מאי שינא הדא ביאה מלוואו ציאוה.** כלומר היאך מנחת בן מינה לילך אלל הבהמה: **זו מה היא.** לשון ספק שאין ידוע ממי היא: **מאיד מתעצרת:** מספורתא יחידשא. מספורת נאה: **כד עקרו של זה.** כמלכס היה שלל יעלה אחד מן השערות על חזיריו: **קרקואי.** על שם מקומן: **דלעת ארמיס.** היא דלעת המלריס. כלומר שאלה דלעת המלריס: **ופיא ללאיס עס הרמוצה.** אלמלא לאו טמונה צרמץ קאמר אללא מין דלעת היא שנקררת מרמזה: **מתני' הנודד ממעשה קדמה אינו אסור אלא במעשה רחשא.** מפרש צירושלמי איהו מעשה רחשא כגון חילקא טרגיז וטקני סלת ואורז וזיד וערסן והיינו דקאמר אינו אסור אללא ממעשה רחשא ונקררת רחשא על שם שרין לרמיה ולבשל הרצה: **גב' שבד ירד לקדרי קודם שירד לאילפס.** כך היה דרכן במעשה אילפס שהיו מרחמיזן אותו צקדרי רמיזה לקדרי. קמי"ל דלח מימח כל שהרמיזו אותו רמיזה קלה כמו שירד לאילפס יורד לאילפס מיקרי מפני שהוא מוכן לכך אע"פ שעדיין לא ירד קמי"ל ללח. **לך נראה צעני:** מן הנעשה צקדרי מוסר נעשה צילפס. משום דנעשה גמר עשיה משמע ומשום הכי מוסר נעשה צילפס אף על פי שכבר ירד לקדרי משום דמ"מ גמר עשייתו לא היה צקדרי: **מן הנעשה צילפס מוסר נעשה צקדרי.** כלומר אף על פי שאמר מכן הורידו צילפס שרי כיון דגמר עשייתו צקדרי היה. כך נראה צעני: **הנודד מן היורד לתנור אינו אסור אלא צפט.** דקתס יורד לתנור משמע פת. ואם אמר כל מעשה תנור עלי אסור בכל הנעשים בתנור: **מתני'**

דכתיב יפתח ליפת למינות א"ל ב) ויבנות לו: א) סהדרין כפ. ג) כלאים פ"א מ"ה ובמשנה דלאילס ליפת ועין היטע ברי"ש פ"א דלאילס מייז מה שהביא בשם ירושלמי וטסחא אלן כסוגיא דהכא ר' נתניה אומר דלעת מלריס כלאים עס הרמוצה חיובתא, ד) הפליה כי כלל המעשה הלה כבר עשיה במשנה דלעיל מט. ועל כרחק עטות איתמיני במשה דלעיל ויעיקר משנה מנודד הלא וכן נראה מתוך פירוט הר"ן או דלמא תתני ונחל גמי דתפיס הלא בעיות אלל שכל דברים הלא הותר ממעשה קדריה וכו' עד בכל היעשה בקדריה פסקא הוא בריס צעניו פירשי רש"י צעניו דלעיל מט. ומה שפירשי הלא צעניו אחר תירץ פניס, ה) [ומפסחא פ"ג ע"ש, ו] וזיל אחר דיה מאי סבל, ו] ויקרא יט, ח] וזיל לפני דלעיל מספורת, ט] וזיל אפר יעניו, פ] והי"ו צב, תורה אור השלם

1. ואיך אשר ישובך את זכר אשכנז אשה תועבה עשו שפדים מות יומרו וימרום בהם: 2. ובכל בהמה לא תתן שקבקה לטמאה לפי ואשה לא תעמל לפני בהמה לברכה תבל הדא: ויקרא יז חג: 3. ערות אשה ובתה לא תגלה את בת בנה ואת בת בנה לא תחל ללולות ערותה שארה הנה וזהו הדא: ויקרא יז י: 4. וראשם לא יגלוהו ופרע לא יגלוהו כסום יקסמו את ראשיהם: ויחזקאל מד כ

מוסף רש"י
זו מה היא. אלסן ספק יבנות לו. בן אלעשה. תתנו של רבי היה ונתן ממון ולמנו זה אותה מספוט (סנודרין כב). כסום יכסמו את ראשיהם. כסותמת הוא שסדרין צבנות. רש"י של זה לנד עיקרו של זה, כך שמעתי משמו של ר' משום ז"ל ויחל לפשו לטון מדת דבר אשה, לא נזות רש"י ולא גירול עבר אלל מנהיג שיה אמול"ר צעני (ויחזקאל מד כ). אלפס. קערה (ביצה דב).

תוספות
בקדריה אסור ביורד לאילפס. אחר שירד לקדריה יורד לקדריה משמע שירד תחלה לקדריה: מן היורד לאילפס מותר ביורד לקדריה. מחילה אע"פ שנגמר צילפס דיווד לעולם משמע על שם תחלה ירדו וכל על שם סופו: מן הנעשה בקדריה. משמע העמר הלך מוסר היורד לקדריה תחלה ונגמר צילפס: מן היורד לתנור אינו אסור אלא בפת. ללא אוקרי יורד בתנור אלא פת בלל: כל מעשה תנור עלי אסור בכל הנעשה בתנור. ז"ע דמשמע דחילוק בין יורד למעשה ואמאי טאל כל מעשה איז כרישא לימי [אלח] דבני שנגמר לוי:

דאבוך וביקורקי דאבוך. כמו מקדים טרפשיי: תועה אחת בה. שמיחין נשמיחין והולכין אלל משכב זכור: בבלין יש. צבינא זו משנא היא ציאה מכל ציאות: קרי קרקואי. ליעוין על אותו מקום שאינו בכלל נשניל: דלעת הרמוצה ברמין. אינו בכלל נשניל: בלאים. מכלל דהרמוצה לא היו עמוטו צרמץ אללא על שם מקום הוא: הנודד במעשה קדריה אינו אסור אלא במעשה רחשא. דבר שנגמרה צקדריה ואין אסור צילפס אסור בכל המעשאל צקדריה ואפילו גמרו צילפס: תנא הנודד מן היורד

ה א מיי פ"ה מה' לני התקדש הלוי: ו ב ג מיי פ"ט מה' נדרים הלוי טו"ש ע י"ד ס' ר"ז עט" ב:

הגהות הב"ח
(א) משנה שאינו טועם:

פירוש הרא"ש
דיקולא רצה והפייה כופרא. לקח סל גדול וספחו בזפת: ליכיל לי מר. ימדוד: ביקוריא דאמן וביקורקי דאבוך. דאמן אמך מוקדת לפני ואנך ממכרי: תירמי לי נטלא. תמוזג לי הכוס: תועה אסה צב. שמיית

דיקולא רצה והפייה כופרא. לקח סל גדול וספחו בזפת: ליכיל לי מר. ימדוד: ביקוריא דאמן וביקורקי דאבוך. דאמן אמך מוקדת לפני ואנך ממכרי: תירמי לי נטלא. תמוזג לי הכוס: תועה אסה צב. שמיית מלוואו ציאוה. כלומר היאך מנחת בן מינה לילך אלל הבהמה: זו מה היא. לשון ספק שאין ידוע ממי היא: מאיד מתעצרת: מספורתא יחידשא. מספורת נאה: כד עקרו של זה. כמלכס היה שלל יעלה אחד מן השערות על חזיריו: קרקואי. על שם מקומן: דלעת ארמיס. היא דלעת המלריס. כלומר שאלה דלעת המלריס: ופיא ללאיס עס הרמוצה. אלמלא לאו טמונה צרמץ קאמר אללא מין דלעת היא שנקררת מרמזה: מתני' הנודד ממעשה קדמה אינו אסור אלא במעשה רחשא. מפרש צירושלמי איהו מעשה רחשא כגון חילקא טרגיז וטקני סלת ואורז וזיד וערסן והיינו דקאמר אינו אסור אללא ממעשה רחשא ונקררת רחשא על שם שרין לרמיה ולבשל הרצה: גב' שבד ירד לקדרי קודם שירד לאילפס. כך היה דרכן במעשה אילפס שהיו מרחמיזן אותו צקדרי רמיזה לקדרי. קמי"ל דלח מימח כל שהרמיזו אותו רמיזה קלה כמו שירד לאילפס יורד לאילפס מיקרי מפני שהוא מוכן לכך אע"פ שעדיין לא ירד קמי"ל ללח. לך נראה צעני: מן הנעשה צקדרי מוסר נעשה צילפס. משום דנעשה גמר עשיה משמע ומשום הכי מוסר נעשה צילפס אף על פי שכבר ירד לקדרי משום דמ"מ גמר עשייתו לא היה צקדרי: מן הנעשה צילפס מוסר נעשה צקדרי. כלומר אף על פי שאמר מכן הורידו צילפס שרי כיון דגמר עשייתו צקדרי היה. כך נראה צעני: הנודד מן היורד לתנור אינו אסור אלא צפט. דקתס יורד לתנור משמע פת. ואם אמר כל מעשה תנור עלי אסור בכל הנעשים בתנור: מתני'